

Elena Ferrante
Pláž v noci

ilustrace
Mara Cerri

PROSTOR

Elena Ferrante
Pláž v noci

ilustrace
Mara Cerri

přeložila Alice Flemrová

PROSTOR | PRAHA | 2019

Copyright © 2007 by Edizioni e/o
Czech edition © PROSTOR, 2019
Translation © Alice Flemrová, 2019

ISBN 978-80-7260-438-8

Mati je pětiletá holčička, která strašně moc mluví, zvlášť se mnou. Já jsem její panenka. Právě dorazil její táta, přijíždí k moři každý víkend.

Přivezl jí jako dárek černobílého kocoura. Takže ještě před pěti minutami si Mati hrála se mnou, a teď si hraje s kocourem, kterému dala jméno Minù.

Ležím v písku, na slunci a nevím, co si počít.

Matiin bratr začal hloubit jámu. Nelíbím se mu. Pro něj jsem vzduch a všechen písek, co vyhrabe, hází na mě.

Je děsné horko.

Vzpomínám, jak si se mnou Mati naposledy hrála. Skákaly jsme spolu, běhaly, vystrašila mě, přinutila mě mluvit a křičet, rozesmála mě a taky mě rozplakala.

Když si hrajeme, strašně moc brebentím a všechno kolem mi hned odpovídá. Zato tady, sama, napůl zaházená pískem, se nudím.

Jde kolem Brouk a je tak zabraný snahou prorazit si cestu, že mi neřekne ani ahoj.

Matiina máma se vzdálila z pláže před hodinou, šla domů. I její táta už je na odchodu, ověšený taškami.

„Mati, jdeme, pospěš si!“

Mati odchází od slunečníku s bratrem a s kocourem.

A co já?

Já už je nevidím.

Zakřičím:

„Mati!“

Ale Mati mě neslyší.

Povídá si s kocourem Minù a slyší jenom jeho, jak jí odpovídá.

Slunce zapadlo, světlo je růžové.

Přichází nějaký Plavčík, ty jeho oči se mi nelíbí.
Stahuje slunečníky, skládá lehátka. Vidím jeho kníry,
pohybují se mu nad rtem jako ještěřčí ocásky.

Vtom ho poznávám.

Tohle je Plavčík Kruťas ze Soumraku, Mati
o něm vždycky mluví pěkně vystrašeně. Přichází
na pláž, když se setmí, a krade holčičkám hračky.

Plavčík Kruťas je vysokánský.

Jde zavolat svého kamaráda, Velkého Hráběte,
ještě vyššího než on, a společně začnou česat písek.

Plavčík Kruťas ze Soumraku zpívá takovouhle
písničku:

Hovno spolkni
Chcanků si lokni
Pij je bez džusu
Tak otevři pusu
Slova zničím
Pasti líčím
Slyšíš to ticho
Když všechno zmlklo.

Velký Hrábě má hroživé železné zuby, lesklé od častého používání. Divoce se zahryzává do písku a postupuje vpřed.

Mám strach, ublíží mi, rozbije mě.

A vida, už je tady.

Ocitnu se v jeho zubech spolu s oblázky lávového kamene, mušlemi a peckami z třešně a broskví.

Cítím, že jsem trochu potlučená, ale držím celá pohromadě.

Plavčík Kruřas dál zpívá hlasem, ze kterého se bolestí svírá srdce:

Frňák urvi si

Na mísu sedni si

Vypud' všechno z těla

Zůstaneš osamělá.

Všechno, co shrabal, skončí na hromadě suchých větviček, písku, papírových kapesníků, igelitek a plastových láhví.

Mě to odmrští do blízkosti Umělohmotného koníčka, Kovové zátky, Propisovací tužky, Brouka, který se před chvílí hrabal kolem a teď leží na zádech a mrská nohama.